

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 10

November 1954

6. årgang

»Slægts-Nyt«

udeblev jo i Foraaret, som saa mange maaske vil have bemærket. Grunden var dels den, at der var lidt med tid og dels manglende Oplysninger og Stof fra den kære Familie. Da vi saa efterhaanden kom noget: langt hen paa Foraaret, blev Peder Nielsen og jeg enige om at vente til Efteraaret og saa udsende Nr. 10 lidt før sædvanlig.

Red.

VANDREBOGEN

er stadig vort Smertensbarn. Jeg forstaaer ikke den Ligegyldighed, der udvises med Videreforsendelsen af Bogen. Alle Regler her er omsonst. Min hensigt har altid været, at Bogen efter Tur skulde rundt til hele Familien uden Undtagelse. Paa grund af den svigtende Forsendelse har Avisudvalget nu besluttet af ordne det paa den Maade, at de, som er interesseret i at laane Vandrebogen, kan, naar de sender Kontingentet paa vedlagte Girokort, bemærke, at de ønsker at laane Vandrebogen. Bogen vil da blive sendt rundt i den Rækkefølge, Bestillingerne indløber.

Herved skulde vi undgaa, at uinteresserede sløser saa forfærdelig med Vandrebogen.

Antonny Storgaard.

Jomfru Dreyers Legat

(Fortsat)

Den 24. Marts 1827 fik Jomfru Jacobine Dreyer Skøde paa Tingskrivergaarden i Hinge By. Hun afhændede dog igen Gaarden allerede den 5. August s. A., men blev boende i Hinge til sin Død 1846. Ved Gaardens Salg betingede hun sig Aftægt fra denne, sat længe hun levede. I 1844 testamenterede hun alt, hvad hun ved sin Død efterlod sig, til Fattigvæsenet i Hinge-Vinderslev Kommune. Hendes Efterladenskaber blev solgt ved Aktion den 22.

September 1846 og indbragte 300 Rigsdaler. - Før Legatet var „konfirmeret” og kunde begynde sin Virksomhed, var der lirket en lille Smule ved Beløbet. Fra et Forstanderskabsmøde, afholdt den 3. Marts 1845, er der bl.a. tilført Protokollen:

„Jomfru Dreyer, der har testamenteret Hinge-Vindevslev Sogne sine Efterladenskaber til Opretelse af et Legat til de fattiges Kasse, har andraget for Forstanderskabet, at hun er af Sognefogden bleven pantet for 4 Mk. og et Udpantningsgebyr paa 2 sk., samt at hun vil lade sælge af de Sognene tilskrevne Ejendele til denne Sums Betaling. Hun er uvidende om, af hvad Aarsag. hun skal udlægge hine 4 Mk., der ikke haver været hende affordrede før Udpantningen foretoges. - Forstanderskabet besluttede derom at tilskrive Amtet.” -

Under 7. August har Amdsraadet svaret paa Forstanderskabets Forespørgsel ang. Udpantning hos Jomfru Dreyer for 4 Mk., at ved Udpantningen er foretaget det i Lovgivningen bestemte. Derved var der altsaa intet at gøre...

Ved et Møde den 3. Marts 1848 meddeler Formanden, Pastor Lindhardt, at afdøde Jomfru Dreyers Legat nu er konfirmeret og færdig til Udsættelse paa Rente. Forstanderskabet vedtager „underdanigst at ansøge Amtet om, at dette Legat, mod tilstrækkelig Sikkerhed maa blive udlaant til Hinge-Vinderslev Sogne til derfor at opbygge et Fattighus mod succesiv Tilbagebetaling”. Men da man ikke foreløbig vilde bygge Fattighus, udlaantes Legatet til Beboere i Sognene -

Den 29 September s. A. oplyste Formanden, at Legatet nu var udlaant til Gdr. Niels Jørgensen i Vinderslev indtil 11. Decbr til 4% p. A., og det vedtoges at underrette Amtet om, at fra nævnte Dato vil det blive udlaant til Hans Wojer i Astrup, samt at Legatet kan begynde sin Virksomhed blandt Sognets fattige til Juni Termin 1849. Det

ene Sogn skal aabenbart ikke favoriseres paa det andets Bekostning ved Legatets Udlaan.

Efter Jomfru Dreyers Død rinder det skolelærer Skouborg i Hinge i Hu, at han ikke har faaet sit Højtidsoffer af hende i samfulde 16 Aar, og han sender Provsten et Andragende i den Anledning. Præsten, Lindhardt, har antagelig faaet, hvad han kunne tilkomme, thi han er, mildest talt, uvenlig stemt overfor Hr. Skouborgs Fordring.

Under et Møde den 19. Oktober 1846 tilkender giver Formanden, Hr. Lindhardt, Medlemmerne, at han fra Provsten har modtaget et Andragende fra Skolelærer Skouborg i Hinge, som gaar ud paa, at Provsten vil være ham, Skouborg, behjælpelig med at erholde resterende Offer (for 16 Aar) udbetalt af bortdøde Jomfru Jacobine Dreyers Dødsbo. – Formanden har tilbagesendt dette Andragende med følgende Bemærkninger:

„Forstanderskabet maa, uden videre at berøre det højst mærkværdige, at et saadant Andragende har en fornuftig Mand til Forfatter gøre Andrageren opmærksom paa, at hans forældede og foregivne Fordringer paa Offer hos Jomfru Dreyer ikke kunne eller ville blive tagne til Følge. Kun om det sidste Aar kan der blive Spørgsmaal, hvis Afgørelse dog næppe vil falde ud til hans Fordel – Under alle Omstændigheder vil Forstanderskabet modsætte sig, at Hr. Skouborg erholder mere end 12 Sk. pr. Offerdag, hvilket for det forløbne Aar udgør 36 Sk. Men selv dette indrømmes ham kun efter Amtets Kendelse”.

Denne Kendelse kender jeg ikke.

Jomfru Dreyers Legat eksisterer naturligvis endnu, og Sogneaadsformand Jens Stenholt oplyser, at Legatrenten uddeles kun hvert andet Aar. Det er jo ikke noget stort Beløb, Legatsummen aarligt kan afkaste. Men for 100 Aar siden var 300 Rd. ikke saa lidt endda. Til Sammenligning kan jeg oplyse, at for Aaret 1862 var Balance-summen for Hinge-Vinderslev Kommunes Regnskab kun 398 Rd. 4 Mk.

Hvem Jomfru Dreyer egentlig var, ved jeg ikke. Hun dukker frem af Ubemærketheden lig en anden Melchisedech. Da hun køber Gaarden i Hinge, fremgaar det af Skødet, at hun var Husjomfru paa Herregaarden Ulstrup. Hun solgte Gaarden igen efter 4 ½ Maanedes Forløb til Gartner Jensen ogsaa fra Ulstrup. Hvad der gemmer sig bag denne Gaardhandel, kender jeg ikke. Jeg kan godt lide, at Jomfru Dreyer gav det, hun ejede, til de fattige i vor Kommune.

P. N.

Runde Tal i 1955

Christian Richard Madsen, Silkeborg, 55 Aar d 28 Juli
Kaj Jensen, Aaen, Aarhus, 50 Aar d. 27. Juni.
Peder Nielsen, Hedehusgaard, 80 Aar d. 13. Fbr.
Anna Storgaard, København, 55 Aar d. 23. Okt.
Kristian Sangild, Ans, 55 Aar d. 10. August.
Jørgen Hermansen, Dalsgaard, 55 Aar d. 14. Juni.
Elna Pedersen, Aarhus, 50 Aar d. 8. August.
Gunner Pedersen, Aarhus, 50 Aar d 27. Marts.
Rasmus Rasmussen, Grønbæk, 55 Aar d. 27. Okt.
Thilde Nielsen, Aarhus, 60 Aar d. 5. Januar.
Karen Rahbe Kaae, København, 50 Aar 24. September.
Knud Rahbe Hald, København, 50 Aar d. 10. August.
Christian Bitch, Aarhus, 55 Aar d. 10. Oktober.
Jensine Andrea Klemmensen, Gaarslev, 50 Aar d. 18. Maj.
Jens Holt Klemmensen, Gaarslev, 50 d. 5. April.
Jens Chr. Davidsen, Astrup, 55 Aar d. 11. April.
Bjarne Madsen, Silkeborg, 50 Aar d. 11. Novbr.
Ellen Jacobine Storgaard, Silkeborg, 50 Aar d. 15. April.
Maren Rask, Silkeborg, 65 Aar d. 4. April.
Kirstine Storgaard, København, 55 Aar d. 21. April.
Jensine Kirstine Henriksen, Lundum, 65 Aar d. 8. Februar.
Valdemar Henriksen, Lundum, 65 Aar d. 16. Juli.
Vilhelmine Andersen, Silkeborg, 60 Aar d. 26. September.
Johannes Storgaard, Grønbæk, 50 Aar d. 26. Aug.
Ragna Marie Schmidt, Aarhus, 55 Aar d. 6. April.
Kaj Rahbe Pedersen, København, 55 Aar d. 26. Maj.
Caroline Hald, Randers, 75 Aar d. 25. Februar.
Jens, Kristian Storgaard, Randers, 70 Aar d. 7. December.

Sølvbryllup

Kaj og Ida Margrethe Aaen, Aarhus, kan fejre deres Sølvbryllup d. 16. Maj 1955.

Bryllup

Slægtsbogen Side 108. Gudrun Klemmensen, Gaarslev, gift den 29. April 1954 med Svend Aage Pallesen.
Slægtsbogen, Side 83. Gunhild Johansen, Duelundgaard, gift den 3. Juli 1954 med Portør Ove Jensen, Randers.
Slægtsbogen Side 110. Gaardejer Viggo Pedersen, Astrup, gift med Frk. Ellen Johansen, Jejsing, Sønderjylland, den 17. Juli 1954.

Slægtsbogen side 78. Edith Vestergaard Nielsen, Datter af Andreas Vestergaard Nielsen, Taul, gift med Jørgen Knudsen, Fyn, i Hjerminde Kirke, den 31. Juli 1954.

Slægtsbogen Side 88. Sergent Hans Peder Rasmussen, gift d. 28. Juli 1954 med Bodil Pedersen, f. d. 4. September 1934, Datter af Gaardejer Niels Pedersen i Naderup.

Fødsler

Slægtsbogen Side 67. Magda og Aage Nielsen, Midstrup, en Datter, Bente Storgaard Nielsen, døbt den 20. Februar 1954.

Slægtsbogen Side 71. Ellen og Knud Storgaard Nielsen, Hedehusg., en Datter, Astrid Storgaard Nielsen, f. den 20. Februar 1954.

Slægtsbogen Side 72. Asta og Svend Østergaard Nielsen, Iller, en Søn, Bent Rask Østergaard Nielsen

Slægtsbogen Side 110. Johanne og Niels Chr. Andersen, Nørskovlund, en Søn, Peter Andersen, f. 28. April 1954.

Slægtsbogen Side 88 I. F. 1. Johanne og Egon Nielsen, en Søn, Hardi Storgaard Nielsen, f. d. 2. December 1953 i Dollerup.

Slægtsbogen Side 88, I. F. 1. Agnes og Ejner Storgaard, en Søn, Fridty Storgaard, f. d. 28. Januar 1954 i Hvam, døbt i Vium Kirke d. 28. Februar.

Slægtsbogen Side 88, I. I. 1. Bodil og Hans Peder Rasmussen, en Søn, Benny Stenholt Rasmussen, f. d. 25. November 1952 i Naderup.

Rettelse

til »Slægts-Nyt« Nr. 8 1953 (Slægtsb. Side 101-102): Ruth og Anker Storgaard Jacobsens Datter Karin er f. d. 22. Januar 51 i Linde. Døbt s. St. d. 18. Marts 51.

Dødsfald

Den 5. Februar døde Rentier Marius Storgaard, Silkeborgvej 50, Aarhus, paa Hospitalet i Aarhus. Farbror Marius havde de sidste Par Aar skrantet en Del og haft flere Sygehusophold. Trods sine 86 Aar havde han før den Tid næsten aldrig haft en Sygedag.

Farbror var gammel Ungkarl og en ensom og indesluttet Mand, som dog med den største Interesse fulgte med i Familiens Ve og Vel. Vi skylder de af Søkendebørnene i Aarhus, som tog sig kærligt af ham, en varm Tak for deres Godhed mod ham. Han var den sidste og blev den ældste af Kristian Storgaards Børn.

Marius rejste i sine yngre Aar til Staterne, hvor han ernærede sig paa forskellig Vis, bl.a. som Kvægghyrde i flere Aar. Efter 17 Aars Op-

hold vendte han hjem og har siden da boet i Aarhus. Ved hans 80 Aars Fødselsdag vilde jeg have ham til at fortælle lidt om hans Oplevelser i Amerika. »I vil bare tro, det er Løgn«, svarede han. Jeg skrev til ham engang sidste Aar og bad ham nedskrive nogle af sine Oplevelser fra Amerika, han kunde jo lave det, saa jeg først fik dem efter hans Død. Men Farbror forblev en lukket Bog.

Erindringer fra en bevæget Tid

Af Gunnar Storgaard

(Fortsat)

Næste Dag ved Middagstid gik jeg i Land paa Venø og Straf ogsaa Manden med det røde Tørklæde. Han præsenterede sig som Kunstmaler Nielsen, hvad han for Resten ogsaa godt kunde ligne med Shorts, tærnet Skjorte, det røde Tørklæde, og ugegammelt skæg. De Skægstubbe blev for øvrigt, inden vore Veje skiltes, efter et Par Maaneders Forløb til et pragtfuldt Fuldskæg, der pryder Mandens Hage den Dag i Dag.

Denne Kunstmaler Nielsen var, før han gik under Jorden, Politikommissær Højbye, Horsens, og er forøvrigt nu Politimester i Hjørring – stadig med Skæg. Kunstmaler Nielsen og Repræsentant Petersen (mig) fra Aarhus tog foreløbig Ophold paa et Sommerpensionat, mens vi sonderede Terrænet og lagde Planer for den kommende Lejr. Lejren skulde etableres i et Hus paa Nordspidsen af Øen, tilhørende F.D.F. i Holstebro. Hertil flyttede vi efter nogle Dage og ventede nu paa, at Lejrdeltagerne skulde indfinde sig. Nielsen som Lejrchef, og jeg som Intendant og Kok. Her nød vi igen nogle Dages Ro og Hvile, idet vi blev ved med at spise til Middag paa Pensionatet. Omsider dukkede dog det første hold Gæster op. Vi havde skiftedes til at stille ved Havnen hver Gang, der kom Baad ind, med det røde Tørklæde om Halsen, et Kendetegn, der fulgte os fra Sted til Sted.

Det første Hold, der ankom, bestod af 8 Mand. En ca. 35-36-aarig Mand og 7 raske Gutter i 19-20-Aars-Alderen. Og saa var der ved at komme Liv og Mening i Foretagendet. Jeg fik nu nok at gøre med Proviantering og Madlavning, selv om jeg havde Hjælp til alt det grovere. Det strømmede stadig ind med nye Deltagere. Tilsidst var vi en Snes Mand i Lejren, under Ledelse af Nielsen og den Nyankomne, som vi kaldte Monty paa Grund af hans Lighed med Montgommery. Monty viste sig siden at være Kriminaloverbetjent Jørgensen fra Horsens. Han blev en af de dygtigste og mest aktive Mænd i Modstandsbevægelsen i Jylland, Leder og Organisator af den illegale Transport til Sverrig, Vaabenmodtagelse, Sabotage o. s. v. Den sidste Del af Krigen som Byleder i Aalborg. Han er nu Oberstløjtnant, Regionsleder for Hjemmeværnets Region I i Aalborg. Under hans Ledelse ud-

dannedes de unge Mænd til førsteklases Sabotører, idet de fik en grundig baade teknisk og fysisk Træning. Det siger sig selv, at det var af stor Betydning, at man fra Hovedkvarteret altid her kunde sende Bud efter dygtige, veltrænede Folk til Hjælp for de lokale Modstandsfolk rundt om i Jylland.

Men det hændte jo desværre, at de ikke vendte tilbage til Lejren efter endt Arbejde. Planen var, at de skulde sendes ud Holdvis med Hvilepause hjemme i Lejren. Den første, der ikke vendte tilbage, var en ung mand fra Horsens, Henning Carlsen; han var med et Hold, der skulde sprænge Jernbanen ved Skanderborg. De kom for sent fra Sprængningsstedet, saa Tyskerne forfulgte dem, skød efter dem og ramte Henning. Dødelig saaret bragtes han til Skanderborg Sygehus, hvor han praktisk talt døde under Forhørene nogle Timer efter Indlæggelsen uden at have røbet noget. Han var en prægtig ung Mand, intelligent og vaagen. Der var dyb Sorg i Lejren, da Budskabet om hans Død naaede os.

Jeg var efter Krigen med ved Afsløring af en Mindesten paa det Sted, hvor han faldt. Den staar lige op ad Jernbanen Syd for Stilling Station.

Henning var den første, men han blev ikke den sidste, der enten faldt under Aktion eller blev henrettet, eller havnede i K.Z.-Lejre.

Min egen Indsats var ikke særlig stor og ikke særlig risikabel. Jeg gik stadig derhjemme i Lejren og saa de forskellige Kammerater komme og gaa. Træne – rejse væk nogle Dage – komme igen og fortsætte Træningen, for atter at rejse ud. Nogle blev derude i Arbejdet, og nye kom til. Og stadig passede jeg mit job ved Gryder og Pander, sørgede for saa god og nærende Mad som det nu lod sig gøre. Vi levede egentlig et rigt Liv i Lejren med megen Sang og mange diskussioner. Sindet var jo aabent og modtageligt. Det var jo trods alt ikke nogen helt almindelig Tilværelse, vi levede. Skilt fra alle dem, der stod En nær, uden at kunde komme i Forbindelse med dem uden al for stor Risiko for begge Parter. Det maatte Frede jo bitterligt erkende. Vi havde ogsaa nogle Gange Besøg af Folk ude fra, som bragte nye Emner og nye Tanker med sig, som en stakket Stund kunde bortlede Tankerne fra det, som var vor egentlige Opgave. Jeg husker saaledes Forstander Tage Albertsen, der var hos os nogle Dage og holdt sit glødende, begejstrede Fordrag om Danmark til Ejderen.

Saa vidt muligt sluttede vi vore Aftener med en kort Andagt, som vi ældre skiftedes til at holde, indtil vi fik Tilgang af en ny »Kunstmaler«, Hansen hed han, og af en Kunstmaler at være holdt han nogle glimrende Prædikener. De fleste har vel allerede gættet, at det var Pastor Harald Sandbæk.

Naa, men det er at foregribe Begivenhedernes Gang. Det var først paa et senere Tidspunkt han stødte til os. I ca. 4 Uger holdt vi den gaaende paa Venø, hvor vi forøvrigt fik et godt Samarbejde med Bang og Olufsen i Struer og Færchs Tobaksfabrik og andre gode Folk i Holstebro. Men Idyllen fik en brat Ende. En skønne Dag, det var en Søndag Formiddag, kom der Bud fra Færgemanden gennem Telefon fra den nærmeste Gaard, at han havde haft Gestapo-Folk med over, saa hvis vi havde illegale Ting liggende, var det klogest at faa det fjernet, for man kunde jo aldrig vide, om vi fik Besøg. Det var ikke, fordi han i for sig anede noget om, hvem eller hvad vi var, det var blot en Besked, han lod løbe Øen rundt. Vi fik jo travlt, for det kunne jo ikke nægtes, at vi havde et eller andet illegalt liggende. Det flød over hele Huset med Vaaben og Sprængstof og Bomber af alle Arter, som vi brugte til Demonstration. Og selv var vi jo i høj Grad illegale.

Alt Materialet blev i Hast bragt ud i Lyngen og dækket med Lyngtørv. En Spejder sendtes med Kikkert op paa en Bakketop for at holde Øje med Tyskerne og med Morsesignaler give Melding til Lejren.

Det skal her bemærkes, at der var ca. 2 km fra Anløbspladsen og ud til os. Det kunde jo med nogen Grund befrygtes, at det netop var os, de var ude efter, eller maaske blot en af os, vi var jo alle efterlyste.

Huset laa nedenfor en høj Skrænt, hvorigennem førte en smal Sti, ikke bredere end at to Mand kunde gaa Side om Side. Ovenfor Skrænten paa begge Sider af Stien var noget Buskads, Bjergfyrr o. l. Her blev Mandskabet fordelt, stærkt bevæbnet med Pistoler og Maskinpistoler. Planen gik ud paa, at jeg, der var godt i Gang med Madlavning, skulde fortsætte dermed og lade som ingenting, og hvis de kom, tage imod dem og forklare dem, at det var en ganske uskyldig Spejderlejr, og at drengene var ude paa Øvelser. Dersom de ikke hoppede paa den, men tog mig med, skulde jeg midt i Slugten, hvor der sad en stor, hvid Sten i Skrænten, kaste mig ned paa Jorden, og Mænerne oppe paa Skrænten skulde da skyde Gestapo-Folkene. Jeg fortsatte - med at stege mine Rødspætter, men tør jo nok svagt antyde, at der var Nerver paa. Naa, heldigvis lød den næste Rapport paa, at de vendt om og var paa Vej tilbage til Havnen, hvor de forøvrigt tog med næste Baad tilbage til Struer. De havde aabenbart kun været paa en ganske privat Søndag Formiddags-Tur. Det lettede. Og da Rødspætterne havde været fuldkommen uanfægtet af Spændningen, og i alle Maader var som en Stegt Rødspætte skal være, blev de sat til Livs med ekstra god Appetit.